

“Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι” : Μαρτυρίες για τη χάρη του Γέρ. Κυρίλλου (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

ιε. «...Δεν ξαναπήρε παυσίπονο...»

«Ερχόμαστε στο Μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ εδώ και 15 χρόνια, δύο φορές τουλάχιστον το χρόνο. Μένουμε αρκετά μακριά, στη Νεάπολη Κοζάνης.

Είναι πολλά αυτά που θα μπορούσα να πώ για τον Γέροντα Κύριλλο, τον παππούλη μας.

Το πρώτο θαύμα από τον παππούλη το ζήσαμε, όταν σε κάποιο από τα πρώτα ταξίδια μας στο Μοναστήρι, ο Δημήτρης, ο άντρας μου, του είπε ότι έπασχε από αγκυλοποιητική σπόνδυλο-αρθρίτιδα και ότι υπέφερε από δυνατούς πόνους στην μέση, σε σημείο να χρειάζεται δύο αντιφλεγμονώδη την ημέρα. Ο Γέροντας του είπε: έλα μαζί μου, Δημήτρη.

Τον πήρε, μαζί με τον πατέρα Γαβριήλ και κάποιον άλλο πατέρα, και τον πήγε στο κελλί του. Τον έβαλε να ξαπλώσει μπρούμυτα στο ξύλινο κρεβάτι του, του τράβηξε «τα πάκια» όπως τα έλεγε, και τον ευλόγησε με το χέρι του. Έκτοτε ο Δημήτρης δεν ξαναπήρε παυσίπονο.

Σε άλλο ταξίδι μας στην Μονή ήμασταν προβληματισμένοι, γιατί στις εξετάσεις του Δημήτρη φαινόταν μία σκιά στον πνεύμονα και οι γιατροί μιλούσαν για φυματίωση. «Μή φοβάσαι, Δημήτρη», του είπε, ο Γέροντας. «Λίγο λαδάκι θα πιείς από το καντήλι του Οσίου Δαυίδ, και όλα καλά θα πάνε». Έτσι κι έγινε!

Άλλη πάλι φορά, τον Αύγουστο του 2011, μετά από μία γαστροσκόπηση του Δημήτρη, για έναν έλεγχο ρουτίνας, βρέθηκε ένας όγκος. Άμεση βιοψία, θετική η απάντηση. Φάνηκε πως άρχιζε ο Γολγοθάς μας. Ο χειρουργός συνιστά, όσο πιο γρήγορα, ολική γαστρεκτομή.

Επειδή ο παππούλης μας ήταν άρρωστος και μπαινόβγαινε στα νοσοκομεία, του τηλεφωνήσαμε, δεν πήγαμε στη Μονή. «Δημήτρη, υπομονή και προσευχή, κι όλα θα πάνε καλά», ήταν η απάντηση του παππούλη.

Πράγματι, έγινε μία πολύ μικρή, μερική γαστρεκτομή και όλα πήγαν, όπως είπε ο παππούλης.

Το τελευταίο «θαύμα» του ο παππούλης μας το έδειξε, όταν κοιμήθηκε. Στον «τελευταίο ασπασμό» είδαμε ότι το χεράκι του ήτανε μαλακό, ευλύγιστο και ζεστό, όπως πάντα, και ότι ήταν ολοζώντανος! Δεν θά τον ξεχάσουμε ποτέ!

Σοφία, σύζ. Δημητρίου Κοσμίδη, Φαρμακοποιός, Νεάπολη Κοζάνης, Φεβρουάριος 2013

ιστ. «Ποιος ήταν ο θεραπευτής; Εμείς ή Εσύ;»

Ο Εντατικολόγος γιατρός κ. Μιχαήλ Παιδονόμος, Διευθυντής της Μονάδος Εντατικής Θεραπείας στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αθηνών «Γεννηματάς», τον Ιούνιο του 2012, ανέφερε μεταξύ άλλων και τα εξής:

«Γέροντα Κύριλλε, απευθυνόμαστε σε σένα στο δεύτερο ενικό πρόσωπο, γιατί σίγουρα είσαι εδώ, είσαι στους χώρους της Μονής σου, εδώ που πραγματικά, τύχαμε μιας υπέροχης, σήμερα και χθές, φιλοξενίας. Θελήσαμε, να πούμε λίγα λόγια σε σένα παίρνοντας αυτή την οδυνηρή, κυριολεκτικά, τιμή. Οδυνηρή, από τον πόνο της απώλειας, αλλά και κυριολεκτικά τιμή, σε μας, σε μένα, που δεν θά άξιζα μπροστά στην αγιότητα σου ν' αρθρώσω μια λέξη.

Μαζί με μένα μιλάει, πιστεύουμε, και όλο το προσωπικό του Νοσοκομείου, όλο το προσωπικό, εκεί πέρα, όπου δεκάδες φορές, μας χάρισες τα πάντα, στην Ουρολογική Κλινική, αρχικά, του Γενικού Κρατικού, στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, αργότερα, που ήταν και μια από τις πιο δύσκολες περιόδους, στον Ευαγγελισμό, στη συνέχεια και όπου αλλού, κατόπιν, εσύ μας δεχόσουν πάντα με την ίδια αγάπη.

Σε θυμόμαστε! Θυμόμαστε, την φυσιογνωμία σου, εκείνη την υπέροχη, με την ευγένεια, την γαλήνη, την ανάταση!

Αγίαζες, κυριολεκτικά, με την παρουσία σου, τον χώρο, εισχωρούσες στο κάθε τι, ευλογούσες τα πάντα. Και εκεί, στην μορφή σου αποτυπωνόταν όλη η πραότητα, η εγκαρτέρηση και η αγάπη.

Με όλη την παρουσία σου ήταν σαν να μας έλεγες: «Στώμεν καλώς»! Και σύ, πάντοτε, στάθηκες καλά!

Κι ακόμη: «άνω σχώμεν τας καρδίας!». Είχες προς τον Ουρανό, πάντοτε, ανοιχτή και στραμμένη την καρδιά. Είχες την καρδιά σου ανοιχτή και είχες όρθια την ψυχή, κατακόρυφο το φρόνημα. Και δεν λύγισες ποτέ!

Εσύ, ο άγιος άνθρωπος, ο άγιος γέροντας, που ήλθε ο πόνος και τόσο πολύμηνος, ενάμισυ χρόνο ολόκληρο και περισσότερο, για να δώσει σε σένα, εκείνη την γονιμοποίηση της ψυχής, που εξασκεί η οδύνη, εκείνη την λυτρωτική δύναμη του πόνου και εκείνο το καθαρτήριο της φωτιάς, το οποίο, δεν το χρειαζόσουν. Από πριν ήσουν άγιος! Αλλά μέσα απ' αυτή όλη την επώδυνη κυοφορία της συνειδητοποίησης των έννομων, των συμπαντικών, εμείς όλοι, βλέπαμε, να βγαίνει εκείνη η ίδια αρετή που απέπνεε η μορφή σου, το χαμόγελο, που ποτέ, μέσα σε τόση αγωνία και αγώνα, δεν βαρυγκόμησες. Ποτέ, μα, ποτέ!

Και ήταν εκεί, και σ' αυτό σ' ευχαριστούμε, που πραγματικά αγίασες τον χώρο της Μονάδας, την Μονάδα μας, όπου κάθε σου βλέμμα, κάθε κίνηση του χεριού σου, κάθε ακινησία του σώματος σου, ήταν εκεί μία λειτουργία, μία θεία λειτουργία, μία ιερουργία, μία μέθεξη!

Ήταν, μία «θεία μετάληψη»! Μεταλαμβάναμε το φως, την ηρεμία και την πραότητα της παρουσίας σου. Ήταν, ακριβώς, μία μυσταγωγία, μία μυσταγωγία, που μας άνοιξε κόσμους, που μας βάθυνε και μας πλάτυνε τις συνειδήσεις. Κάτι που ήταν ασύλληπτο, υπέρμετρο, πανάκριβο δώρο! Κάτι, που, αλήθεια, πολλοί από μας, κι εγώ, που φτωχικά μιλώ, αυτήν την στιγμή σε σένα, θά το πάρουμε μαζί μας, μέχρι το τέλος της ζωής μας, ανεκτίμητη προσφορά σου!

Σ' ευχαριστούμε! Σ' ευχαριστούμε!

Δεν μας οφείλεις τίποτε. Λένε, ότι αυτός που φροντίζουμε, αυτός είναι ο οφειλέτης. Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν είναι έτσι.

Εμείς σου οφείλουμε το θάρρος και το κουράγιο και την διδαχή, που παίρναμε, που φεύγαμε, πάντα, από εσένα, ανακουφισμένοι.

Ερώτηση: ποιος ήταν ο θεραπευτής; Εμείς ή Εσύ;

Το ξέρουμε, το ξέρουμε τώρα, το ξέραμε και τότε...

[Συνεχίζεται]